

Doch Mientje wist er raad op; moeder moest doen gelijk Leentje Dekker verhaald had dat háár moeder deed om kans te hebben porcelein te krijgen, zonder den heer des huizes er in te betrekken. Men had slechts een lot te nemen in de verloting der Haagsche porceleinfabriek, eenige jaren geleden door een Duitscher opgericht, welker producten, te kostbaar om door verkoop een geregelden afzet te vinden, thans langs dezen weg gesleten werden. Juist zou er binnenkort weder zulk eene verloting plaats hebben, in twee klassen, zijnde de prijs der loten voor de eerste klasse *f* 5.50, voor de tweede *f* 10,10, en voor beide gefourneerd *f* 15.15. Dat ging dan van het huishoudgeld en de vaders merkten er niets van; de kansen waren heel mooi; iedereen trok eigenlijk wat, dat wist Mientje zeker, ten minste als men een doorgefouneerd lot nam.

Mevrouw knikte het meisje toe, begrijpend en instemmend, juist als Mientje zoo even bij haar eigen verhaal had geknikt. Zij keek hare dochter met ingenomenheid aan, in haar schik dat deze zulk een aanleg voor de kleine listen en geheimen der huishouding toonde; dat zou haar later te pas komen als ze zelve getrouwd was.

Aagt de keukenmeid trad binnen. Zij wenschte te vernemen, welke groente dien middag bij den ossenhaas moest voorgediend worden. En ze was vol stadsnieuws van den vorigen dag, in den loop der morgenuren aan de voordeur opgedaan. Een lakenwever, die zonder erg voor zijn raam oranjekleurige, witte en blauwe stukken laken had opgehangen, was zwaar beboet. Een kruidenier was gegeeseld omdat hij bij ongeluk een zijner waren in een oranje papier had verpakt. Aan eene dame, die een oranjeboompje in haar voorkamer had staan, was van overheidswege verzocht dit te verwijderen. En tot overmaat van ramp deelde Aagt mede, dat de tweede meid voornemens was op stel en sprong van dienst te veranderen. Zij had zich al een doekspeld in den vorm van een keeshondje aangeschaft, waaruit haar voornemen bleek, ditmaal haar geluk eens bij eene patriotsche familie te beproeven. Immers de dienstboden kozen de partij van het huis waar zij dienden; toen Aagts kameraad zich bij de van Arkens kwam verhuren, was zij getooid geweest met een goudsbloem, als teeken harer onbesmette prinsgezinde gevoelens.

Mevrouw vond het jammer; zij was over de tweede meid altijd tevreden geweest en betreurde het dat ze weg wou. Maar zij had een drukken dag voor zich, met haar diner, en wilde zich dus de wereldsche zaken niet te veel aantrekken. „'t Is akeligheid al wat je hoort,” zei ze alleen, tot ontlasting van haar gemoed. En toen, tot haar naastbijliggenden plicht terugkeerend: „Wat voor groente bij den ossenhaas? Prinsessenboonen — neen, dat mogen wij niet meer zeggen; slaboonen dus.”

Zij nam haar sleutelbos en wilde, door Mientje gevolgd, de kamer verlaten om de toebereidselen voor den maaltijd te voltooien. Maar de meid bleef draaien, aan haar schort plukkend; blijkbaar had ze nog meer nieuws en gevoelde zich daarmee bezwaard. Eindelijk kwam het er uit; ze had zelve, den vorigen dag, een brief gekregen van haar vrijer, dragonder bij het